

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.575 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat D. LOWYCK, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 november 2008 het Rijk binnen en diende op 12 november 2008 een asielaanvraag in. Op 23 januari 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Madrendan in de provincie Punjab. Volgens uw verklaringen wou Yusuf, een familielid van het dorpshef Rehmat Ullah Khan, met uw zus trouwen. U was daar echter tegen gekant en kreeg daardoor problemen. In 2000 werd u met de dood bedreigd waarop u naar de politie stapte om een klacht in te dienen. Rehmat Ullah kwam vervolgens ook naar het politiekantoor en verklaarde dat hij u zal vermoorden indien zijn familielid niet met uw zus mocht trouwen. U werd toen door de politie aangehouden en na één nacht vrijgelaten. In 2005 bestormden aanhangers van Rehmat Ullah uw huis en bedreigden u en uw familie. U ging vervolgens samen met uw moeder naar de politie waar een "FIR" werd opgesteld tegen de aanhangers van Rehmat Ullah. Uw klacht bleef door de invloed die*

Rehmat Ullah uitoefent zonder gevolg. De bedreigingen hielden aan en in juli 2008 vernam u dat u valselijk werd beschuldigd van "Karokari" (illegale gemeenschap met een vrouw), waardoor u vogelvrij verklaard werd en mocht gedood worden. U besloot vervolgens dat het veiliger was om Pakistan te verlaten. U vertrok naar Karachi waar u enkele dagen bij Shali, een kennis uit uw dorp, verbleef. Nadien verbleef u een aantal weken bij een onbekende. In augustus 2008 vertrok u vanuit Karachi naar Mand, een stad aan de Iraanse grens. Over land reisde u via Iran en Turkije richting België. In november 2008 kwam u in België aan en op 12 november 2008 vroeg u hier asiel aan. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanspraak.

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker beroept zich op een "Schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen ondertekend op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953; Schending van artikelen 48 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".
3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).
4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.
5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling.

6. Verzoeker vraagt de vluchtelingenstatus aan en stelt dat hij *“op afdoende wijze [heeft] kunnen aantonen dat de grond tot vervolging sociaal politiek en religieus geïnspireerd is zoals weergegeven in art. 48/3 §4 van de gewijzigde Vreemdelingenwet”* en dat verzoeker in het geval van terugkeer naar Pakistan *“het voorwerp van vervolging zou zijn in de zin van artikel 48/3, §2, b, meer bepaald onrechtmatige foltering en moord(pogingen) en gebeurlijk de dood”*.
7. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst in zijn bestreden beslissing op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn ingeroepen problemen, dat hij over die problemen onduidelijke verklaringen aflegt en dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging daar verzoeker tot 2008 op zijn thuisadres is blijven wonen, ondanks dat hij reeds sinds 2000 met de dood bedreigd werd. Tenslotte verwijt het CGVS verzoeker dat hij geen identiteitsdocumenten neerlegt. Verzoeker beperkt zich tot de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de het belang van identiteitsdocumenten en het al dan niet sprake zijn van een rechtszaak, te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden.
8. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie neer van zijn identiteitskaart en de identiteitskaart van zijn vader. Daar gelaten het feit dat het hier slechts om kopieën gaat die met allerhande knip- en plakwerk vervalst kunnen worden en deze aldus weinig bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), legt verzoeker geen vertaling neer. Het neergelegde schoolattest kan hoogstens een bewijs leveren van de daarop vermelde schoolresultaten, maar vormt geen bewijs van zijn identiteit. Verzoeker toont bovendien niet aan waarom hij deze stukken niet in een eerdere fase van zijn procedure heeft neergelegd, noch waarom hij nog steeds geen originele identiteitskaart neerlegt. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan. Aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoonbaar kan hij evenmin aannemelijk maken dat de overige documenten hem aanbelangen.
- 8.1. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie van een FIR neer van de aanklacht van verzoekers moeder tegen aanhangers van Rehmat Ullah in 2005. De Raad wijst erop dat het hier enkel een kopie van een kopie van een FIR betreft zonder vertaling naar de proceduretaal. Het is vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover aan de FIR al enige waarde kan worden gehecht, is deze slechts de neerslag van de eenzijdige verklaringen van verzoekers moeder bij de politie. Verzoekers moeder klaagt aan dat verschillende mensen haar huis waren binnengedrongen, haar verwond hebben en haar dochter lastigvielen, maar bevestigt verzoekers persoonlijke problemen niet met de aanhangers van Rehmat Ullah.
9. Verzoeker herhaalt dat de valse beschuldiging tegen hem *“betreffende de Karokari tenslotte de hoofdreden [was] dat verzoeker het land diende te ontvluchten in 2008”* en dat *“in de streken van verzoeker dergelijke moorden omwille van de Karokari schering en inslag [zijn]”* en dat *“de commissaris-generaal niet betwist dat erin het land van verzoeker een traditie van “Karokari” bestaat die erin bestaat dat verzoeker inderdaad kon worden vermoord”*.
- 9.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te

geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

- 9.1.1. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Verzoeker beperkt zich immers tot blote beweringen over het verschijnsel in Pakistan van “Karakori” of het recht een persoon te doden die de familie in oneer bracht in casu omwille van een illegale gemeenschap met een vrouw, maar is niet in staat de vaststellingen van het CGVS omtrent de onwetendheid van verzoeker over zijn vermeende beschuldiging van Karakori te weerleggen. Verzoeker is niet in staat de naam te noemen van het meisje met wie hij ervan beschuldigd werd een illegale relatie te hebben. Verzoeker brengt noch feitelijke bewijzen aan, noch concrete verklaringen en beperkt zich tot het louter poneren van de beschuldiging. Verzoekers ongestaafde beweringen zijn dermate vaag dat verzoeker niet aantoonbaar geïnteresseerd te zijn geweest in de afhandeling van de kwestie, zodat zijn betrokkenheid hierbij geenszins kan overtuigen. Dergelijke houding is strijdig met zijn vrees, temeer nu volgens verzoeker dit “*de hoofdreden [was] dat verzoeker het land diende te ontvluchten in 2008*”. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.
- 9.1.2. Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) Voor zover verzoeker meent dat het gewoonterecht van toepassing is, dient hij dit aan te tonen en duidelijk en nauwgezet toelichten waarom hij hiervan het slachtoffer kan zijn, welke traditionele bewijsmiddelen open staan en waarom hij desgevallend niet zal kunnen rekenen op de bescherming van zijn traditionele chefs of zijn overheid. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat verzoeker geheel onwetend is over het lot van het betrokken meisje zelf, terwijl haar eer werd aangetast en zij eveneens het slachtoffer is in een dergelijke zaak. Verzoeker baseert zich op loutere beweringen zonder deze concreet toe te lichten en aan te tonen. Aldus toont verzoeker niet aan in welke opzichte de interfamiliale spanningen in casu “*sociaal politiek en religieus*” geïnspireerd zijn.
- 9.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

10. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde

elementen als voor de vluchtelingenstatus en beperkt zich tot de loutere verwijzing “*naar de algemene gekende moeilijke situatie in Pakistan*”. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

12. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.